

Arrest

nr. 48 276 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VERSCHOREN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 21 februari 2010 het Rijk binnen en dienden op 23 februari 2010 een asielaanvraag in. Op 10 mei 2010 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (eerste verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over het Macedonische staatsburgerschap te beschikken en van etnisch Albanese origine te zijn. U bent afkomstig uit Kumanovë. Tengevolge van een treinongeval werd één van uw benen in 1969 geamputeerd en u kreeg een beenprothese. U was sedert midden de jaren '80 tewerkgesteld in een verpakkingsfabriek in Kumanovë, waar invaliden werden tewerkgesteld. In 2005 stopte de fabriek haar werkzaamheden en had u niet langer werk. U vroeg tot zeven keer toe een invaliditeitspensioen aan, maar het werd u steeds geweigerd. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar in beroep werd u evenmin een invaliditeitspensioen toegekend gezien u voor 50 % invalide bent en derhalve geen recht heeft op een pensioen. U meent echter dat uw etnische origine aan de basis ligt

van deze weigering gezien Macedoniërs reeds na een eerste aanvraag een dergelijk pensioen krijgen toegewezen. U diende na het verliezen van uw werk eveneens een aanvraag in tot het bekomen van sociale steun in de vorm van het verkrijgen van tijdelijke middelen. U diende hiervoor tot vier maal toe een aanvraag in bij het sociale bureau van Kumanovë en steeds werd uw aanvraag geweigerd. Als reden voor deze weigering deelde een persoon van het sociale bureau u mee dat u er geen recht op had omdat u in het verleden gewerkt had. Opnieuw bent u van mening dat uw etnische origine aan de basis ligt van deze weigering. Voorts heeft u nood aan veelvuldige medische verzorging waaronder therapie, massage en kinesithérapie voor uw been en uw heup. Gezien u niet over voldoende financiële middelen beschikte om uw medische verzorging te betalen, hielp uw schoonbroer u financieel. U beschikte over een medische kaart die recht geeft op gratis gezondheidszorg. U kon zich echter niet tot een overheidshospitaal wenden gezien de gespecialiseerde dokters die u nodig had enkel in de privé te vinden zijn. U heeft zich wel gewend tot een overheidshospitaal om een gehoorapparaat te verkrijgen. Na twee weken zou de dokter u opnieuw uitnodigen, wat zij heeft nagelaten te doen. Zelf heeft u zich niet meer tot het hospitaal gewend. Gezien de eerdere weigeringen van een invaliditeitspensioen en andere financiële steun en gezien de medische verzorging die u nodig had besloot u uw land te verlaten. Op 20 februari 2010 kwam u samen met uw echtgenote, uw meerderjarige zoon (ZEKIRI Furkan – O.V. 6.583.682) en uw minderjarige dochter, per bus naar België. U diende hier op 23 februari 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u uw paspoort voor, uitgegeven op 16 februari 2010 te Kumanovë, documenten met betrekking tot de weigering van uw invaliditeitspensioen en weigering van sociale steun, een medisch attest dat betrekking heeft op de amputatie van uw been in 1969, drie medische boekjes aangaande de medische afspraken die u had, een medisch attest aangaande een gehoortest, een brief waaruit blijkt dat u uit het hospitaal van Kumanovë ontslagen werd, medische attesten van het hospitaal van Kumanovë betreffende rugklachten, depressie-, angst- en oogproblemen, een uitslag van een laboratoriumtest en de bustickets van u en uw overige gezinsleden voor uw reis naar België met bijhorende reisverzekering.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat er in uw geboorteland een onderscheid wordt gemaakt op etnische en religieuze basis. Ter ondersteuning van deze verklaringen haalde u aan dat u tot zeven maal toe een invaliditeitspensioen had aangevraagd, evenals tot vier maal toe sociale steun in de vorm van tijdelijke financiële middelen, wat u steeds geweigerd werd. U meent dat uw etnische Albanese origine aan de basis ligt van deze weigeringen maar u kan deze beweringen echter niet hard maken. Wat de weigering van dit invaliditeitspensioen en deze sociale steun betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de documenten die u dienaangaande heeft neergelegd blijkt dat u, ongeacht uw etnische origine, in de mogelijkheid verkeerde een aanvraag tot het verkrijgen van een invaliditeitspensioen of van sociale steun in te dienen, dat beide aanvragen werden onderzocht en afgehandeld volgens de geijkte procedures en de vooropgestelde wettelijke bepalingen en dat u eveneens de mogelijkheid had om een beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissingen. Uit het door u neergelegde document blijkt dat u tegen de weigering van het invaliditeitspensioen beroep heeft ingediend, waarbij rekening gehouden werd met uw opgeworpen grieven. Bovendien blijkt uit deze documenten dat de redenen om u het invaliditeitspensioen en de sociale steun te weigeren verband houden met het feit dat u niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet om dit pensioen of deze sociale steun te verkrijgen, gezien u niet volledig werkonbekwaam bent. U maakt bijgevolg onvoldoende aannemelijk dat u als etnisch Albanees geen of op onevenredige wijze toegang zou hebben tot de procedure voor het bekomen van een invaliditeitspensioen of sociale steun, noch dat dit pensioen en deze sociale steun u geweigerd werd omwille van uw etnische origine. Uw beweringen dat u dit alles niet kan bekomen omwille van uw Albanese herkomst zijn dat ook veronderstellingen uwentwege, die niet op objectieve en concrete wijze onderbouwd worden.

Wat de verklaringen van uw echtgenote betreft dat zij als invalide beroep heeft gedaan op het sociaal bureau van Kumanovë tot het bekomen van sociale steun, kan vooreerst vastgesteld worden dat uw echtgenote, hoewel zij beweerde verschillende malen dergelijke steun te hebben aangevraagd en verschillende malen in beroep te zijn gegaan tegen deze steun, hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegt (CGVS echtgenote, p. 2-3). Voorts dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote zich voor haar beweringen als zou deze steun geweigerd zijn omwille van haar Albanese herkomst eveneens enkel en alleen baseert op haar vermoedens. Uw echtgenote verklaarde dat de brief waarin de

weigering van de sociale steun werd meegedeeld geen reden bevatte voor deze weigering (CGVS echtgenote, p. 3-4), wat vooreerst opmerkelijk is gezien u eveneens sociale steun heeft gevraagd bij het sociaal bureau van Kumanovë waarbij de weigering van deze steun met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit het door u neergelegde document. Voorts blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat zij zich niet tot het sociale bureau heeft gewend om zich te informeren over de reden van de weigering van deze sociale steun (CGVS p. 3-4). Wanneer uw echtgenote dan, herhaaldelijk, gevraagd werd hoe zij dan wel weet dat haar etnische origine aan de basis ligt van de weigering van deze sociale steun, antwoordde zij uiteindelijk dat zowel u als zij invalide zijn, dat jullie geen steun hebben, terwijl andere personen in goede gezondheid wel steun krijgen (CGVS p. 4), waarmee zij echter geenszins aannemelijk maakt dat haar Albanese origine daadwerkelijk de oorzaak zou zijn van de weigering van sociale steun.

Wat betreft de door u en uw echtgenote ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd met meerdere medische attesten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts maken u en uw echtgenote evenmin aannemelijk dat op het vlak van medische zorgverlening in uw thuisland een onderscheid zou gemaakt worden tussen etnische Albanese en Slavische Macedoniërs. Zo stelde uw echtgenote dat iedereen moet betalen voor medische verzorging in Macedonië (CGVS p. 4). Het feit dat u zich niet kon wenden tot de hospitalen van de overheid, waar u, aldus uw verklaringen, over gratis gezondheidszorg zou kunnen beschikken, houdt evenmin verband met uw etnische origine, gezien u zelf stelde dat in de overheidshospitalen niet de gespecialiseerde dokters te vinden zijn die u nodig heeft waardoor u zich tot privé-dokters moest wenden (CGVS p. 6). Ook het feit dat u een gehoorapparaat gevraagd heeft in het hospitaal maar er geen gekregen heeft, getuigt niet van vervolging omwille van uw Albanese origine. U stelde in dit verband dat de dokter u had gezegd dat u binnen de twee weken zou gecontacteerd worden om u een gehoorapparaat af te leveren, terwijl u niet meer gecontacteerd werd (CGVS p. 6). U stelde echter niet te weten waarom u geen gehoorapparaat gekregen heeft, noch heeft u enige inspanningen gedaan om zelf de dokter te contacteren na het verstrijken van de wachttijd van twee weken (CGVS p. 6-7). Bovendien blijkt uit de veelvuldige neergelegde medische attesten dat u en uw echtgenote wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg en medische hulpverlening in uw geboorteland. Uit deze attesten blijkt duidelijk dat u en uw echtgenote op regelmatige tijdstippen verschillende medische behandelingen en onderzoeken hebben ondergaan, alsook dat u en uw echtgenote gehospitaliseerd werden. Uit informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt eveneens dat iedere burger van Macedonië volgens de grondwet en de Macedonische wetten het recht heeft op gezondheidszorg, dat etnische Albanese dezelfde rechten hebben in hun toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs, dat alle Macedoniërs een (verplichte) openbare gezondheidsverzekering hebben, die alle basisgezondheidsdiensten dekt. Ongeveer 90 % van de bevolking kan binnen de 30 minuten één of andere gezondheidspost bereiken. De Wet op de Volksgezondheid werd in mei 2009 aangepast zodat duizenden daklozen, ouderen en werklozen die vroeger enkel recht hadden op een spoedbehandeling in een ziekenhuis, nu ook via een standaard staatsgezondheidsverzekering gratis terecht kunnen bij de primaire gezondheidscentra. De minister van volksgezondheid van Macedonië is een etnische Albanese, Bujar Osmani. Hij onderneemt regelmatig stappen om het aantal Albanese dokters binnen het gezondheidswezen te verhogen. Etnische Albanese kunnen zich steeds tot een Albanese dokter richten. Zo bestaat er een organisatie van Albanese dokters in Macedonië, de Shoqata e Mjekëve Shqiptarë të Maqedonisë. De algemene ziekenhuizen van Kumanovo en Gostivar worden geleid door etnische Albanese, evenals de gezondheidshuizen van onder meer Tetovo, Kicevo, Debar en Gostivar. In de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt werden geen gegevens teruggevonden omtrent discriminatie van etnische Albanese in hun toegang tot de gezondheidszorg.

Tenslotte dient nog vastgesteld te worden dat het feit dat u over onvoldoende financiële middelen beschikte om de medische zorg te betalen (CGVS, p. 6 en CGVS echtgenote, p. 4) een probleem is van socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts kan opgemerkt worden dat u uw beweringen als zou er in Macedonië een onderscheid gemaakt worden op etnische en religieuze basis evenmin op een andere wijze kan staven. Hoewel u

stelde dat etnisch Albanezen en Macedoniërs niet gelijk zijn, dat de Macedoniërs sedert de oorlog zich anders gedragen tegen de etnisch Albanezen, kon u dit niet concretiseren. U kon immers geen concrete situaties aangeven waaruit deze ongelijkheid zou blijken (CGVS p. 6, 8). Bovendien heeft zowel u, als uw echtgenote, indien u daadwerkelijk op ongelijke wijze zou behandeld zijn in uw geboorteland omwille van uw etnische origine, wat u echter geenszins aannemelijk heeft gemaakt, nagelaten om deze ongelijkheid op enigerlei wijze aan te klagen (CGVS man p. 7-8 en CGVS vrouw p. 4-5).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande motieven. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en de door u aangebrachte bustickets van u en uw gezin met bijhorende verzekering zijn een indicatie van de reis van u en uw gezin naar België. Dit zijn echter elementen die niet ter discussie staan en die bijgevolg geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De documenten met betrekking tot de weigering van uw invaliditeitspensioen en weigering van financiële steun en de door u neergelegde medische attesten werden reeds hoger besproken en zijn evenmin van aard om een ander licht te werpen op hoger vermelde motieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Inzake mevrouw X (tweede verzoeker) werd een volgsbeslissing genomen waarbij de bestreden beslissing van haar echtgenoot Rami Zekiri integraal werd overgenomen en werd toegevoegd dat "Uw paspoort en het paspoort van uw dochter Sara bevestigen uw identiteit en de identiteit van uw dochter. Uw huwelijksakte geeft aan dat u gehuwd bent met Rami Zekiri. Deze elementen staan echter niet ter discussie en doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde medische attesten werden reeds hoger besproken en werpen evenmin een ander licht op hoger vermelde motieven."

1.4. Inzake mijnheer X (derde verzoeker) werd eveneens een volgsbeslissing genomen waarbij de bestreden beslissing van zijn vader Rami Zekiri integraal werd overgenomen. Verzoeker voert ook eigen motieven aan "U stelde eveneens dat u omwille van uw Albanese herkomst anders werd behandeld dan de Macedoniërs. U haalde in dit verband aan dat u school liep in het gymnasium Goce Delcev in Kumanovë. Sedert vorig schooljaar, toen u in het derde jaar secundair onderwijs zat, waren de voorwaarden op school voor de Macedoniërs beter dan de voorwaarden voor de etnisch Albanezen. Zo beschikten de Macedoniërs over beter schoolmateriaal, over schoolboeken en hadden ze toegang tot internet op school, terwijl dit voor de etnisch Albanezen niet het geval was. In het vierde jaar secundair onderwijs beschikte u evenmin over schoolboeken". Hierover stelt de bestreden beslissing: "Wat het feit betreft dat in het gymnasium waar u school liep de studieomstandigheden voor de Macedoniërs beter waren omdat zij over schoolboeken beschikten en toegang hadden tot internet, terwijl dit voor de etnisch Albanezen niet het geval was, dient te worden opgemerkt dat deze situatie bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zowel uit de door u neergelegde schoolrapporten als uit uw verklaringen blijkt dat u in Macedonië vooreerst wel degelijk toegang had tot onderwijs. Het feit dat u vorig schooljaar niet over schoolboeken beschikte noch toegang had tot internet, heeft u bovendien niet belet om school te lopen en om het schooljaar te beëindigen. Bovendien gaf u aan dat de mogelijkheid bestaat om zelf schoolboeken aan te kopen. U verklaarde dat de vorige jaren de leerlingen zelf verantwoordelijk waren voor de aankoop van deze boeken (CGVS p. 4). Het feit dat u over te weinig financiële middelen beschikte om deze aan te kopen (CGVS p. 4), zijn problemen van socio-economische aard die (die) als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat er ook van zij, het feit dat de Macedonische regering de belofte heeft gemaakt om aan de leerlingen vanaf het derde jaar gratis schoolboeken te verstrekken, terwijl ze deze belofte niet is nagekomen (CGVS p. 4), is onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor het overige verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal geen problemen te hebben gekend met de Macedonische autoriteiten, noch met medeburgers

uit uw land (vragenlijst CGVS vraag 9). (...) Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw paspoort bevestigt uw identiteit die evenwel niet ter discussie staat. Uw schoolrapporten geven een overzicht van uw schoolresultaten van de afgelopen jaren, maar doen voor het overige geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partijen onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers leggen hun paspoorten en die van hun dochter voor en tonen aldus op afdoende wijze hun identiteit aan. Ze beweren omwille van hun etnische afkomst te worden gediscrimineerd op vlak van gezondheidszorg, sociale hulp en schoolmateriaal.

3.1.1. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er zowel sprake zijn van een subjectieve als een objectieve vrees voor vervolging. De vrees voor vervolging van een kandidaat vluchteling kan als gegrond beschouwd worden wanneer hij aantoont dat zijn continue verblijf in zijn land van oorsprong onhoudbaar geworden is om redenen vervat in de definitie van de Vluchtelingenconventie (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, 9). In casu dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

3.2. Eerste en tweede verzoeker leggen meerdere onvertaalde medische documenten neer waarop werd geschreven “*neurologie*” en “*aanvraag invaliditeitspensioen*”. Het verzoekschrift stelt echter dat het ontzeggen van medische verzorging aan eerste en tweede verzoeker “*kan niet ontkend worden door de eenvoudige verwijzing naar de etnische afkomst van bepaalde personen in verantwoordelijke functies. Hiervoor dient naar de situatie op het terrein gekeken te worden. En dat is duidelijk: subjectieve behandeling gebaseerd op willekeur en corruptie. Evenmin kan mijn cliënten verweten worden dat zij eenvoudigweg de hulp hadden kunnen betalen, bedoeld is de ambtenaren om te kopen*”. Daargelaten de onduidelijkheid van hun medische aandoening, blijkt dat verzoekers werden verzorgd en toegang hadden tot gezondheidszorg. Uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat etnische Albanezen belangrijke functies hebben binnen het gezondheidswezen, maar eveneens dat volgens de Grondwet alle Macedoniërs recht hebben op gezondheidszorg en ze een (verplichte) openbare gezondheidsverzekering hebben. Bovendien maken verzoekers niet aannemelijk dat het dienen te betalen van specialisten de omkoping van ambtenaren zou veronderstellen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire

bescherming te oordelen over de vraag of eerste en tweede verzoeker aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Eerste en tweede verzoeker dienen zich inzake de beoordeling van hun medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de daartoe geëigende procedure.

3.3. De verzoekende partijen stellen dat zowel een invaliditeitspensioen als een sociale uitkering aan eerste verzoeker werd geweigerd omwille van zijn etnische afkomst. Uit de neergelegde documenten blijkt dat eerste verzoeker inzake het pensioen niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed en hiertegen beroep heeft aangetekend. Verzoekers menen dat de afwijzing onterecht was *“Als reden werd hiervoor aangegeven dat de heer Zekiri Rami in staat is om te werken hetgeen –in hoofde van de Macedonische autoriteiten- bewezen werd door zijn vroegere “werkervaring”. Hierbij werd dan wel abstractie gemaakt van het feit dat deze werkervaring plaatsvond in een “sociale werkplaats die financieel ondersteund werd door de overheid en derhalve volledig buiten het reguliere arbeidscircuit viel”*. Daargelaten of de weigering tot uitkering van het invalidenpensioen onterecht was, toont eerste verzoeker niet aan dat het niet toekennen van sociale vergoedingen of pensioenen een vervolging is in de zin van het vluchtelingenverdrag.

3.4. Het toegevoegde *“rapport van de ombudsman”* vermeldt geen nuttige gegevens over de oorsprong van het document en is niet gedateerd zodat het niet correct wordt neergelegd. Hoe dan ook het rapport heeft betrekking op feiten uit 2005 en 2006 in Macedonië. Verzoekers tonen de relevantie van dit stuk in de actuele situatie niet aan. Waar tweede verzoeker stelt een sociale uitkering te zijn geweigerd omwille van haar etnische afkomst, legt ze geen enkel bewijs van haar beweringen voor die louter op haar vermoedens gebaseerd zijn.

3.5. Aangaande de schoolproblemen van derde verzoeker, stelt de Raad dat uit derde verzoekers verklaringen en de neergelegde schoolrapporten blijkt dat hij wel degelijk toegang heeft tot het Macedonische onderwijssysteem niettegenstaande het bestaan van etnische segregatie. Het onvertaalde internetartikel en de foto van een protestactie worden niet toegelicht noch conform artikel 8 van het Procedureglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegd en tonen geenszins aan dat derde verzoeker discriminatie ondervindt die de erkenning als vluchteling genoodzaakt.

3.6. Verzoekende partij toont niet aan dat de discriminatie in Macedonië voor de Albanese bevolking zorgwekkend is laat staan dat deze zou leiden tot “het overlijden” van verzoekers. Bovendien volstaat het niet te verwijzen naar algemene rapporten (zie stukken 1 tot 4 bij het verzoekschrift gevoegd) om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd en dient deze vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond. Verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7. Waar eerste en tweede verzoeker beweren te worden gediscrimineerd omwille van fysieke beperkingen en het verzoekschrift stelt dat *“discriminatie van gehandicapten in Macedonië is wijdverspreid en algemeen gekend”*, stelt de Raad vast dat deze bonte bewering niet met enig objectief element wordt onderbouwd, noch wordt aangeduid wat de discriminatie inhoudt en waaruit de vervolging zou kunnen blijken. De financiële toestand en de werkloosheid van verzoekers is van socio-economische aard en ressorteert niet onder één van de criteria van de Conventie van Genève.

3.8. Tot slot dienen de neergelegde bustickets en de reisverzekeringsdocumenten louter als bewijs voor verzoekers verklaringen inzake hun reisweg die door de commissaris-generaal niet in twijfel worden getrokken. Voor het overige bieden de documenten geen ondersteuning voor de aangehaalde asielmotieven.

3.9. Stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift is niet conform artikel 8 van het Procedureglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegd en wordt uit de debatten geweerd. De foto (stuk 6) wordt niet nuttig toegelicht, noch wordt de relevantie hiervan aangetoond.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De bewering *“De heer Rami Zekiri kan niet terugkeren naar zijn thuisland, het gebrek aan medische verzorging zal immers zijn levenskwaliteit aanzienlijk verlagen en waarschijnlijk zelf tot zijn overlijden aanleiding geven”* wordt niet toegelicht noch aangetoond. Bovendien kan niet blijken dat eerste verzoeker tot zijn vertrek medische verzorging ontbrak en evenmin welke medische verzorging hij thans zou te kort komen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers gaan er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust.

4.3. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wanneer ze stellen dat *“het etnisch geweld opnieuw is toegenomen”* dienen ze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekers dienen niet aan te tonen dat het geweld direct tegen hun persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade zullen lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoekers, binnen de situatie van hun land. Noch uit de rapporten die door verzoekers werden neergelegd, noch uit de objectieve informatie van het administratieve dossier blijkt dat er in Macedonië sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

4.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK